

**ΚΑ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ**

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

1. Ο Χριστός πρὶν ἀναληφθῆ στὸν οὐρανὸ μᾶς ἔδωσε τὴν Μία Ἐκκλησία Του –νά συγκαλεῖ ὅλους εἰς ἐνότητα σὲ ἓνα πνεῦμα, σὲ μία πίστη.

Ἀφοῦ ἓνας εἶναι ὁ Χριστός καὶ ἡ πίστις σ' Αὐτόν πρέπει νά εἶναι μία. Καὶ ἡ Ἐκκλησία πρέπει ἔτσι νά Τὸν πιστεύει καὶ νά Τὸν κηρύσσει.

2. Ἡ ὕπαρξι πολλῶν ὁμολογιῶν εἶναι σημεῖο θλιβερό. Εἶναι δικαιολογημένη ἡ διοικητικὴ διαίρεση τῶν διαφόρων τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ δὲν δικαιολογεῖται ἡ ἀποκοπὴ ἀπὸ τὴν Μία Ἐκκλησία μεγάλων ομάδων ἀνθρώπων καὶ ἡ δημιουργία ἄλλων «Ἐκκλησιῶν» μέ διαφορετικὴ διδασκαλία καὶ διαφορετικὴ πίστις γιὰ τὸν ἘΝΑ Χριστό.

3. Πολλές τέτοιες χωριστές «ἐκκλησίες» δημιουργήθηκαν στὸν σύγχρονο κόσμον ἀπὸ ἀνησυχία καὶ ἀγωνία ἀνθρώπων γιὰ μιὰ πὶ «σύγχρονη διατύπωση» τῆς πίστεως, πού δὲν εἶναι ἐπιτυχής. Ἄλλες πολλές νέες ὁμολογίες πρόβαλαν ἀπὸ ἀγανάκτηση ἀτόμων καὶ συνόλων γιὰ τὴν κατὰπτωση καὶ ἐκκοσμίκευση τοῦ κλήρου, πού ὅταν μειώνεται ὁ ζῆλος τοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου ἢ ὅταν πλεονάζει στοὺς κόλπους τοῦ ἡ ἀμαρτία –καταντᾶει ἐξουσιαστικός καὶ παγερός.

4. Σὲ παλαιότερες ἐποχές, αὐταρχικά πολιτικά καθεστῶτα ἀρνοῦνταν στοὺς αἰρετικούς δικαίωμα ὕπαρξης. Σήμερα ἡ ἐλευθερία συνειδήσεως εἶναι ἀδιαφιλονίκητη. Ἡ Ἐκκλησία, πιστὴ στὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμά τους νά πιστεύουν ὅ,τι οἱ ἴδιοι θέλουν. Δὲν παύει ὅμως νά διακηρύσσει, ὅτι ἡ ὕπαρξι αἱρέσεων εἶναι ζημία γιὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ἔχει σάν ἀποτέλεσμα τὴν ἀπώλεια πολλῶν γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ.

5. Τὸ μεγάλο δῶρο τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου θεμελιώνεται στὴν «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» δημιουργία τοῦ. Ὁ σεβασμός ὅμως τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας κατοχυρώνει καὶ τὸ διπλό χρέος τῶν Ὁρθοδόξων ποιμένων: α) Νά κάνουν σαφὴ διάκριση τῆς κατὰ τὸν ἅγιο Ἰγνάτιο τὸν Θεοφόρο «χριστιανῆς τροφῆς» ἀπὸ τὴν «ἀλλοτρία βοτάνη» τῶν αἱρέσεων. Καὶ β) νά ἀποκαλύπτουν καὶ νά καταγγέλλουν τὶς ἀθέμιτες διαστρεβλώσεις καὶ παραπλανητικὲς μεθοδεῦσεις τῶν αἰρετικῶν ομάδων.

6. Ἡ προτροπὴ τοῦ ὄφρους στὴν Εὐα γιὰ αὐτοθέωση, ὅπως περιγράφεται στὴν Γένεση, ὀδήγησε τὸν κόσμον στὴν ἄρνηση καὶ στὴν ἀθεΐα. Συνέπεια τῆς πρόκλησης αὐτῆς εἶναι ἡ αὐτονόμηση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἡ ἀποκοπὴ τοῦ ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

7. Ἀναζητώντας κατὰ φυσικὴ προδιάθεση ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεό, φτιάχνει δικῆς του ἐπινόησης θρησκευεῖς, πού ὅλες ἐξελίχθηκαν σὲ παγανιστικές εἰδωλολατρίες. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖ μιὰ ἀκόμη περίπτωση – καρπὸ τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου ἀναζήτησης τοῦ Θεοῦ· δὲν εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς θρησκευεῖς. Ἀντίθετα εἶναι καρπὸς τῆς ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ἀναζήτησης τοῦ πλανημένου. Εἶναι καρπὸς ἐνέργειας τοῦ Θεοῦ, Θεῖα ἀποκάλυψη καὶ ὄχι ἀνθρώπινη ἀνακάλυψη.

8. Ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Υἱοῦ Του Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναζητεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ θέλει νά τὸν ἐπαναφέρει στὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ στὴν κοινωνία μαζί Του· σὲ μιὰ σχέση ἀγάπης· σὲ μιὰ φιλικὴ ἐπικοινωνία «ὡς εἰ τις λαλήσει πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον». Ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα καὶ ὄργανο τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου ἀντιμετωπίζει τὴν αἵρεση σάν ἀσθένεια πού ὀδηγεῖ στὸν θάνατο, σάν ζημία γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ.

9. Οἱ τάχα ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ σὲ διαφόρους αἰρετικούς πρέπει νά ἀντιμετωπίζονται μέ πολλὴ δυσπιστία. Ἄν προέρχονταν ἀπὸ τὸν Χριστό θά ὀδηγοῦσαν σὲ ἀγάπη, ταπεινωση, εἰρήνη, νηφαλιότητα καὶ ἐνότητα πίστεως. Ἀποκαλύψεις πού δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν Χριστό προκαλοῦν ταραχὴ, σύγχυση, διχοστασίες καὶ διαιρέσεις.

10. Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά ἀποφεύγει κάθε δημαγωγικὴ κινδυνολογία καὶ δημιουργία πανικοῦ, νά καλλιεργεῖ ὑγιὴ μνήμη καὶ μελέτη τῶν ἐσχάτων καὶ νά ὑποδεικνύει καὶ νά ὑπενθυμίζει τὶς ἐσχατολογικὲς διαστάσεις τόσο τῆς λατρείας ὅσο καὶ τὴν σημασία τῆς μέ συνέπεια ὑπακοῆς στὶς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ.

11. Χρέος ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά προεχόντως καί περισσότερο τῶν ποιμένων της (ἀρχιερέων καί ἱερέων) εἶναι ἡ μέριμνα γιά τούς αἰρετικούς· νά τούς καλεῖ σέ ἐνότητα πίστεως καί στήν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό χρέος της αὐτό ἀπαιτεῖ, ὁ κάθε ἱερέας –καλός ποιμένας νά ἀναζητεῖ τό πλανηθέν πρόβατο τῆς ποίμνης του μέ ταπείνωση, μέ ἀγάπη καί μέ πολλή προσευχή «πορευόμενος ἐπί τά ὄρη», δηλαδή μή διστάζοντας νά προβῆ γιά τόν σκοπό αὐτό σέ κόπους καί θυσίες.

12. Ἡ Συνδιάσκεψή μας προσκαλεῖ ὅλους τούς ἀδελφούς ποιμένες καί ποιμαινομένους νά μή ξεχνοῦν τό χρέος αὐτό τῆς ἀγάπης. Καί ἀπευθύνει ἔκκληση πρὸς τούς ποιμένες καί πατέρες μας ἀρχιερεῖς καί ἰδίως στήν διοικοῦσα Ἱερά Σύνοδο νά ἀναλάβει πολλές σχετικές πρωτοβουλίες καί νά συντονίζει τό ἔμπυχο δυναμικό της στό μεγάλο αὐτό ἔργο, ὑποβοηθώντας το μέ ὅλα τά ὑλικά μέσα πού διαθέτει καί ἀξιοποιώντας τά σύγχρονα τεχνολογικά ἐπιτεύγματα (ραδιόφωνο, τηλεόραση, διαδίκτυο, Η/Υ κλπ.).